

[Per Federspiel.]

gerne citere en enkelt passus, formentlig den centrale, fra denne beslutning. Der står:

„Fordelingen af kompetence og ansvar mellem Fællesskabets institutioner på den ene side og medlemsstaternes på den anden skal ske under hensyntagen til, hvad der er nødvendigt for samhørigheden inden for unionen og for at sikre effektiviteten af Fællesskabets handlinger.“

Hr. Ivar Nørgaard accepterer Fællesskabernes målsætning. Dette her bekræfter, at man vil føre den fælles økonomiske politik, som vil fremme målsætningen. Hvordan i alverden vil hr. Ivar Nørgaard så stille det som en betingelse, at den fremtidige skattepolitik, som måske først vil manifestere sig om 10 år, skal være afgjort, inden dansk indtræden finder sted? Der må være den fornødne tillid til, at udviklingen går i en retning, som vi har kunnet iagttage er i overensstemmelse med det, man fra socialdemokratiets side accepterer som målsætning. I modsat fald ville man gå med til at tilslutte Danmark, men på den betingelse, at der overhovedet ikke skete nogen som helst udvikling, men at det hele blev stående, som det var i det herrens år 1971 eller muligvis 1972. Dette kan ikke være meningen. Derfor var jeg glad for, at hr. Ivar Nørgaard i begyndelsen af sit indlæg ganske klart præciserede, at socialdemokratiets målsætning ikke var ændret. Men jeg vil bare gøre opmærksom på, at den betingelse, der nu opstilles, er en illusion, fordi den ikke kan opfyldes ifølge sit eget indhold.

Må jeg endelig om hr. Ivar Nørgaards tilslutning til tanken om at yde økonomisk bidrag til modstanderne af Fællesskabet, sige dette ene, at det er noget af det mest barokke, jeg nogen sinde har hørt. Det, der kræves, for at en forsvarlig afgørelse kan tages, er oplysning, og oplysningen skal være sandfærdig; den skal ikke være polemisk. Derfor vil jeg meget anbefale, at man ikke går videre med disse mærkelige spekulationer om at furnere modstanderne med ammunition. De skal forsynes med oplysninger, som de kan bruge, og dem må de bruge på en forsvarlig måde.

Jeg vil gerne konkludere derhen, at det, vi nu står over for, er at skulle tage et standpunkt. Danmark er internationalt berømt for at tage halve standpunkter. Jeg tror

ikke, jeg behøver at gå ind på de talrige eksempler, vi har haft. Den debat, vi har oplevet her, har haft tendenser til at tage forbehold, til at vige tilbage fra ansvaret. Lad os nu gøre os bevidst, at den politik, vi har været enige om i 10 år, er den rigtige politik, og tage det ansvar at føre denne politik som en helstøbt politik.

Niels Helveg Petersen: Jeg har først nogle bemærkninger til hr. Morten Lange; jeg fik jo lov til at være med på spørgsmålslisten ved siden af hr. Ivar Nørgaard.

Det første spørgsmål vedrørte en tænkt situation, spørgsmålet, om Norge skulle indtage et andet standpunkt, end Norge hidtil har gjort; og end den norske regering har understreget ved enhver lejlighed at den vil tage. Det er som sagt en hypotetisk situation, men over for den situation er det hele tiden blevet sagt fra dansk side, at skulle Norge ændre standpunkt, optræder der også en ny situation for Danmark, som vi ikke kan tage stilling til endnu eller i dag, men må tage stilling til til den tid.

Med hensyn til frihandelen i det nordiske område er situationen den, at jeg på mit partis vegne har sagt i de markedsdebatter, vi har haft, at toldskranker mellem de nordiske lande efter vor opfattelse ikke er acceptable.

Til det tredje spørgsmål, om resolutionen fra den 8.-9. februar, respektive 22.-23. marts, er der kun at sige, som det klart fremgår af handelsministerens redegørelse, at denne vedtagelse, som man kalder det, denne resolution, er en hensigtserklæring. Den er på ingen måde bindende; den afstikker nogle retningslinjer, som man ønsker at følge, hvis man i øvrigt kan blive enig om det. Det afgørende i sagen er, at når man skal forsøge at udmønte det i forholdsregler efter de erklærede hensigter, vil det være på et tidspunkt, hvor de nuværende ansøgerlande er medlemmer og selv kan være medbestemmende.

Det er også en bemærkning til hr. Per Federspiel, som, synes jeg, ganske overser, at der her er tale om en resolution og ikke, som hr. Per Federspiel sagde hele tiden, en beslutning. Det er ikke nogen beslutning, det er en hensigtserklæring, og jeg henviser her til handelsministerens redegørelse, hvori det oven i købet hedder, at det er vigtigt at